

Kleine Beer werd wakker en keek in het rond.
Er lag nog overal sneeuw op de grond.
Er was niemand te zien. Waar zou iedereen zijn?
Het bos leek zo groot. Hij voelde zich klein.

‘Is daar iemand?’ riep het berenkind.
‘Neeee,’ zuchtte de sneeuw
en ‘Neeee,’ waaide de wind.

Hij pakte hem op,
en anders dan gedacht,
voelde de steen warm in zijn poten,
en zacht.

Kleine Beer zei: ‘Er ligt hier enkel een steen.
Hij ziet er verdrietig uit, zo alleen.’

Kleine Beer zei: ‘Lieve steen, ik neem je mee.
Wat er ook gebeurt: wij zijn nu met twee.’
Toen legde hij de steen in zijn nek
en zei: ‘Hou je vast, want ik vertrek!’

Hij rende door de knisperende winterdag,
tot hij in de lucht vliegende vogels zag.
‘Willen jullie met me spelen?’ Kleine Beer bleef staan.
Maar de vogels waren te druk: ‘De lente komt eraan!’

‘O?’ zei Kleine Beer. ‘Wat is dat dan? De lente?’
‘Dat is,’ zeiden de vogels,
‘een van de meest magische momenten!’

Dan gaat na de lange kou de zon eindelijk weer gloeien.
Knoppen springen open, de wereld begint te bloeien.’

‘Weet je wat?’ zei Kleine Beer.
‘Ik bouw ook een nest.’

Dus ging hij maar weer verder, helemaal alleen.
‘Gelukkig heb ik jou nog, allerliefste steen!’

Maar het lukte van geen kanten,
al deed hij zo zijn best.

Hij rende over het sneeuwtapijt door de winterdag,
tot hij bij een boom huppende hazen zag.

‘Willen jullie met me spelen?’ Kleine Beer bleef staan.
Maar de hazen waren te druk: ‘De lente komt eraan!’